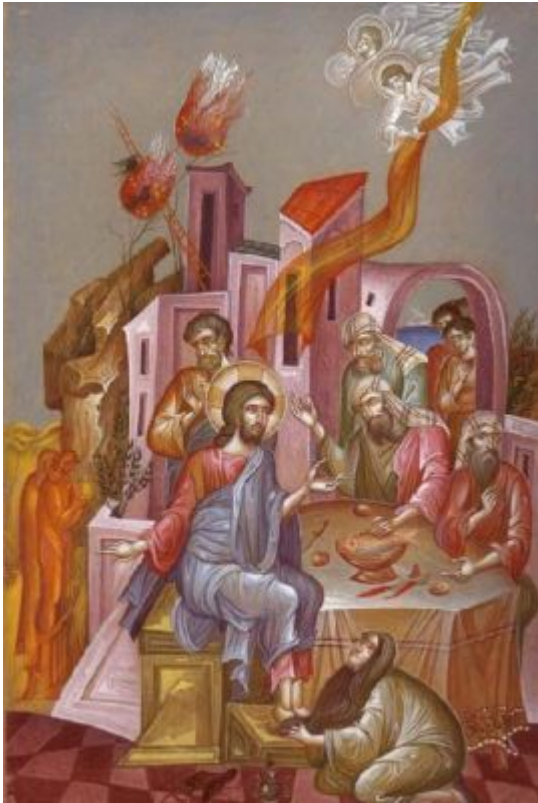

Τη Αγία και Μεγάλη Τετάρτη

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Τῆς αλειψάσης τον Κυριον μύρω πόρνης γυναικός, μνεΐαν ποιείσθαι οι θεϊότατοι Πατέρες εθέσπισαν, ότι προ του σωτηρίου Πάθους μικρόν τούτο γέγονε».

Οι γυναίκες που άλειψαν με μύρο τον Κύριο ήταν δύο. Η μεν μία τον άλειψε πολύ καιρό πριν το Πάθος του και ήταν πόρνη, η δε άλλη λίγες μέρες πριν και ήταν φρόνιμη και ενάρετη. Αυτού του ευλαβικού έργου τη μνήμη επιτελεί η Εκκλησία, αναφέροντας συγχρόνως και την προδοσία του Ιούδα.

Το πολύτιμο εκείνο μύρο, που η γυναίκα εκείνη άλειψε το κεφάλι και τα πόδια του Ιησού, και στη συνέχεια το σκούπισε με τις τρίχες της κεφαλής της, εκτιμήθηκε 300 δηνάρια. Απ' τους Μαθητές, ο φιλάργυρος Ιούδας δήθεν σκανδαλίζεται, για την απώλεια τέτοιου μύρου.

Ο Ιησούς του κάνει παρατήρηση να μην ενοχλεί την γυναίκα. Τότε ο Ιούδας πηγαίνει στους αρχιερείς, που ήταν συγκεντρωμένοι στην αυλή του Καϊάφα και έκαναν ήδη συμβούλιο προκειμένου να θανατώσουν τον Ιησού. Και συμφωνεί μαζί τους την προδοσία του διδασκάλου για 30 αργύρια και από τότε ζητούσε ευκαιρία να τον προδώσει.

Να σημειώσουμε εδώ ότι, από το γεγονός αυτό της προδοσίας καθιερώθηκε και η νηστεία της Τετάρτης, ακόμα από τα αποστολικά χρόνια.

Οι συνοδοιπόροι του πάθους του Χριστού μας πιστοί καλούμαστε αυτή την ιερή ημέρα να τιμήσουμε την έμπρακτη και ειλικρινή μετάνοια της πρώην πόρνης γυναικός, η οποία έγινε συνώνυμη με την συντριβή και την αλλαγή ζωής.

Ο Χριστός, εγκαινίασε μια νέα αντίληψη για τον αμαρτωλό άνθρωπο, εντελώς διάφορη από εκείνη της ιουδαϊκής κοινωνίας. Δεν είναι ο αμαρτωλός άνθρωπος μiasménos από τη φύση του, αλλά ένας πνευματικά ασθενής, ο οποίος χρειάζεται βοήθεια. Έθεσε ως αντίδοτο της πνευματικής ασθένειας τη μετάνοια, η οποία είναι ο ισχυρότατος εκείνος μοχλός, ο οποίος γκρεμίζει το οικοδόμημα της αμαρτίας και αναγεννά τον άνθρωπο. Δια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού παρήλθε ανεπιστρεπτί το καθεστώς του νόμου και της μισθαποδοσίας, και ανέτειλε η εποχή της χάρητος και του ελέους.

Η αφιέρωση της ημέρας αυτής στην μακάρια πρώην πόρνη γυναίκα έγινε σκόπιμα από τους Αγίους Πατέρες. Η μορφή της προβάλλει ως φωτεινό ορόσημο καταμεσής στην οδοιπορία προς το Θείο Πάθος για να δείξει και σε μας πως αν δεν συντριβούμε, σαν και εκείνη, και δεν δείξουμε έμπρακτη μετάνοια δεν μπορούμε να ακολουθήσουμε το Χριστό στο Πάθος και την Ανάσταση.

Η Αγία μας Εκκλησία θέσπισε τη μετάνοια ως ύψιστη δωρεά η οποία ανανεώνει την ουρανοδρόμο πορεία μας προς το Χριστό και την τελείωσή μας. Καλός χριστιανός δεν είναι εκείνος, ο οποίος γεμάτο κομπασμό και εγωιστική αυτάρκεια, ισχυρίζεται ότι έφτασε σε επίπεδο αγιότητας και δεν χρειάζεται πια άλλο αγώνα, αλλά ο διατελών σε διαρκή μετάνοια.

Κοντάκιον Ήχος β΄

« Υπέρ την Πορνην Αγαθέ ανομησας, δακρύων όμβρους ουδαμώς σοι προσήξα, αλλά σιγή δεόμενος προσπίπτω σοι, πόθω ασπαζόμενος, τους αχράντους σου πόδας, όπως μοι την άφεσιν, ως Δεσπότης παράσχης, των οφλημάτων κράζοντι Σωτήρ. Εκ του βορβόρου των έργων μου ρύσαι με».

«Αν και αμάρτησα, Πανάγαθε Κύριε, περισσότερο κι από την πόρνη, καθόλου δεν πρόσφερα σ' Εσένα βροχή από δάκρυα μετανοίας. Όμως, γονατιστός μπροστά Σου και φιλώντας με πόθο τα αμόλυντα πόδια Σου, σιωπηλά Σε ικετεύω να δώσεις, ως Θεός που είσαι, τη συγχώρεση των αμαρτιών σ' εμένα που (με πόνο) κράζω: Σωτήρα μου, λύτρωσέ με απ' το βόρβορο των αμαρτωλών μου έργων».

Ο Οίκος

«Η πρώην άσωτος Γυνή, εξαίφνης σώφρων ώφθη, μισήσασα τα έργα, της αισχράς αμαρτίας, και ηδονάς του σώματος, διενθυμουμένη την αισχύνην την πολλήν, και κρίσιν της κολάσεως, ην υποστώσι πόρνοι και άσωτοι, ων περ πρώτος πέλω, και πτοούμαι, αλλ' εμμένω τη φαύλη συνηθεία ο άφρων, η Πορνη δε γυνή, και πτοηθείσα, και σπουδάσασα ταχύ, ήλθε βοώσα προς τον Λυτρωτήν. Φιλάνθρωπε και οικτίρμον, εκ του βορβόρου των έργων μου ρύσαί με».

«Η γυναίκα εκείνη που μέχρι τότε ήταν άσωτη, ξαφνικά παρουσιάστηκε αγνή με το να μισήσει τα έργα της αισχρής αμαρτίας και τις ηδονές του σώματος και ταυτόχρονα με το να θυμηθεί τη μεγάλη ντροπή και την καταδίκη της κολάσεως που περιμένει τους πόρνους και τους άσωτους. Ανάμεσα σ' αυτούς πρώτος είμαι εγώ και (γι' αυτό) τρέμω. Αλλά παρόλα αυτά μένω ο άμυαλος προσκολλημένος στην πονηρή μου συνήθεια. Όμως εκείνη η αμαρτωλή γυναίκα φοβήθηκε και φρόντισε γρήγορα να τρέξει στο Λυτρωτή και να του φωνάξει: Φιλάνθρωπε και σπλαχνικέ Κύριε, λύτρωσέ με από το βόρβορο των έργων μου».

Ευαγγελική περικοπή εις τον Όρθρο (Ιωαν. 12: 17-50)

«17 Εμαρτύρει ουν ο όχλος ο ων μετ' αυτού ότε τον Λαζαρον εφώνησεν εκ του μνημείου και ήγειρεν αυτόν εκ νεκρών□ 18 δια τούτο και υπήντησεν αυτώ ο όχλος, ότι ήκουσαν τούτο αυτόν πεποιηκέναι το σημείον. 19 οι ουν Φαρισαίοι είπον προς εαυτούς· Θεωρείτε ότι ουκ ωφελείτε ουδέν; ίδε ο κόσμος οπίσω αυτου απήλθεν. 20 Ήσαν δε τινες Έλληνες εκ των αναβαινόντων ίνα προσκυνήσωσιν εν τη εορτή. 21 ούτοι ουν προσήλθον Φιλίππω τω από Βηθσαϊδά της Γαλιλαίας, και ηρώτων αυτόν λέγοντες· Κυριε, θέλομεν τον Ιησούν ιδείν. 22 έρχεται Φιλιππος και λέγει τω Ανδρέα, και πάλιν Ανδρέας και Φιλιππος και λέγουσι τω Ιησού· 23 ο δε Ιησούς απεκρίνατο αυτοίς λέγων· Ελήλυθεν η ώρα ίνα δοξασθή ο υιός του ανθρωπου. 24 αμην αμην λέγω υμίν, εάν μη ο κόκκος του σίτου πεσών εις την γην αποθάνη, αυτός μόνος μένει· εάν δε αποθάνη, πολύν καρπόν φέρει. 25 ο φιλών την ψυχήν αυτου απολέσει αυτήν, και ο μισών την ψυχήν αυτου εν τω κόσμω τούτω, εις ζωήν αιώνιον φυλάξει αυτήν. 26 εάν εμοί διακονή τις, εμοί ακολουθείτω, και όπου ειμί εγώ, εκεί και ο διάκονος ο εμός έσται· και εάν τις εμοί διακονή, τιμήσει αυτόν ο

πατήρ. 27 Νυν η ψυχή μου τετάρακται, και τι είπω; Πατερ, σώσόν με εκ της ώρας ταύτης. αλλά δια τούτο ήλθον εις την ώραν ταύτην. 28 πάτερ, δόξασόν σου το όνομα. ήλθεν ουν φωνή εκ του ουρανού· Και εδόξασα και πάλιν δοξάσω. 29 ο ουν όχλος ο εστώς και ακούσας έλεγε βροντήν γεγονέναι· άλλοι έλεγον· Άγγελος αυτώ λελάληκεν. 30 απεκρίθη ο Ιησούς και είπεν· Ου δι' εμέ αύτη η φωνή γέγονεν, αλλά δι' υμάς. 31 νυν κρίσις εστί του κόσμου τούτου, νυν ο άρχων του κόσμου τούτου εκβληθήσεται έξω· 32 καγώ εάν υψωθώ εκ της γης, πάντας ελκύσω προς εμαυτόν. 33 τούτο δε έλεγεν σημαίνων ποίω θανάτω ήμελλεν αποθνήσκειν. 34 απεκρίθη αυτώ ο όχλος· Ημείς ηκούσαμεν εκ του νόμου ότι ο Χριστός μένει εις τον αιώνα, και πως συ λέγεις, δει υψωθήναι τον υιόν του ανθρώπου; τις εστιν ούτος ο υιός του ανθρώπου; 35 είπεν ουν αυτοίς ο Ιησούς· Έτι μικρόν χρόνον το φως μεθ' υμών εστι· περιπατείτε έως το φως έχετε, ίνα μη σκοτία υμάς καταλάβη· και ο περιπατών εν τη σκοτία ουκ οίδεν που υπάγει. 36 έως το φως έχετε, πιστεύετε εις το φως ίνα υιοί φωτός γένησθε. Ταύτα ελάλησεν Ιησούς, και απελθών εκρύβη απ' αυτών. 37 Τοσαύτα δε αυτού σημεία πεποιηκότος έμπροσθεν αυτών ουκ επίστευον εις αυτόν, 38 ίνα ο λόγος Ησαΐου του προφήτου πληρωθή ον είπε· Κυριε, τις επίστευσε τη ακοή ημών; και ο βραχίων Κυρίου τίни απεκαλύφθη; 39 δια τούτο ουκ ηδύναντο πιστεύειν, ότι πάλιν είπεν Ησαΐας· 40 Τετύφλωκεν αυτών τους οφθαλμούς και πεπώρωκεν αυτών την καρδίαν, ίνα μη ίδωσι τοις οφθαλμοίς και νοήσωσι τη καρδιά και επιστραφώσι, και ίάσομαι αυτούς. 41 ταύτα είπεν Ησαΐας ότε είδεν την δόξαν αυτού και ελάλησε περί αυτού. 42 όμως μέντοι και εκ των αρχόντων πολλοί επίστευσαν εις αυτόν, αλλά δια τους Φαρισαίους ουχ ωμολόγουν, ίνα μη αποσυνάγωγοι γένωνται· 43 ηγάπησαν γαρ την δόξαν των ανθρώπων μάλλον ήπερ την δόξαν του Θεού. 44 Ιησούς δε έκραξε και είπεν· Ο πιστεύων εις εμέ ου πιστεύει εις εμέ, αλλ' εις τον πέμψαντά με, 45 και ο θεωρών εμέ θεωρεί τον πέμψαντά με. 46 εγώ φως εις τον κόσμον ελήλυθα, ίνα πας ο πιστεύων εις εμέ εν τη σκοτία μη μείνη. 47 και εάν τις μου ακούση των ρημάτων και μη πιστεύση, εγώ ου κρίνω αυτόν· ου γαρ ήλθον ίνα κρίνω τον κόσμον, αλλ' ίνα σώσω τον κόσμον. 48 ο αθετών εμέ και μη λαμβάνων τα ρήματά μου, έχει τον κρίνοντα αυτόν· ο λόγος ον ελάλησα, εκείνος κρινεί αυτόν εν τη εσχάτη ημέρα· 49 ότι εγώ εξ εμαυτού ουκ ελάλησα, αλλ' ο πέμψας με πατήρ αυτός μοι εντολήν έδωκε τι είπω και τι λαλήσω· 50 και οίδα ότι η εντολή αυτού ζωή αιώνιός εστιν. α ουν λαλώ εγώ, καθώς είρηκέ μοι ο πατήρ, ούτω λαλώ».